

POUTNÍK

ROČNÍK II
LEDEN 1998

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

O PŮSOBNÍ DUCHA SVATÉHO

„Duch Svatý působí kdy a jak chce.“

Chtěla bych se pokusit vylíčit jednu příhodu, která se stala před 16 lety, kdy jsem měla možnost pocítit působení Ducha Svatého.

Bylo to v roce 1981, když naše nejmladší dcera začala chodit do 1. třídy. Asi po 6 týdnech děti přinesly pozvánky na „rodičák“. Šla jsem v domnění, že se dozvíme nějaké informace týkající se školy. Sešli jsme se tehdy v hojném počtu. Jaké však bylo naše překvapení, když jako jediný bod našeho „rodičáku“ měla být přednáška jedné soudružky z okresu, kterou si pozvala horlivá paní učitelka. Přednáška měla být o zbytečnosti náboženství a jak je zpozdilé posílat děti na výuku náboženství. Asi většina z nás s překvapením sledovala její snažení a já jsem si v duchu říkala: „K tomuhle se nedá mlčet.“ Stále jako by mi něco říkalo: „Ozvi se.“ Váhala jsem. Já, která nejsem vůbec zvyklá mluvit před lidmi a vůbec jsem nevěděla co bych měla říkat, přece jen jsem se přihlásila o slovo a snažila jsem se té soudružce odporovat. Ještě jsem za sebou od někoho zaslechla: „Bud' ticho, nebav se s ní.“ Ale přece jen jsem už neustoupila.

Řekla jsem té soudružce, že nevím co jim-komunistům na nás-křesťanech vadí. Snažíme se dobře vychovat děti, snažíme se poctivě pracovat a chceme, aby nás tak společnost brala. A náboženství, že nám ve výchově dětí moc pomáhá. Že bojují proti něčemu, co vlastně neznají. Že si myslím, že bychom spíše měli spolupracovat než proti sobě bojovat.

Přidal se ke mě ještě jeden otec a podpořil mě. Soudružka se snažila ještě uvádět nějaké argumenty, ale už nebyly tvrzeny s takovou silou. Pak celou přednášku rychle ukončila a porouchala se. Při odchodu nám ještě popřála, abychom dobře vychovali svoje děti, hodně štěstí v životě, a odešla. Ze školy jsme odcházeli silně rozladěni a s různými pocity. Od několika rodičů jsem zaslechla: „Udělalasi dobře, že jsi se ozvala.“

Po krátké době jsem se dozvěděla, že ona soudružka prý už do Dolní Čermné přednášku dělat nepůjde.

Až teprve po čase jsem si uvědomila, že to byla práce Ducha Svatého, že jsem dokázala promluvit. Tehdy se mi vybavil úryvek z Písma sv.: „Nestarejte se co a jak budete mluvit. Vše potřebné vám bude dáno.“

Co dodat na závěr? I když se nám to bude zdát těžké a že na to naše síly nestačí, přece bychom neměli ztrácet odvahu, když se jedná o naši víru a umět ji bránit.

(Růžena Macháčková)

KALENDÁŘ

So 31.1. - ve 14 hod.	Dětský karneval v Orlovně v Dolní Čermné
So 7.2. - ve 20 hod.	II. Charitní ples v Orlovně v Letohradě na Orlici (předprodej místenek v kanceláři Charity, ☎ 0446 / 621 281)
So 14.2. - ve 20 hod.	Hasičský ples v Orlovně v Dolní Čermné
Ne 15.2. - ve 14 hod.	Dětský karneval v Orlovně v Letohradě na Orlici

K ZAMYŠLENÍ

BUDE LEPŠÍ MOJŽÍŠOVY DESKY NOVELIZOVAT, NEBO OPRÁŠIT?

Jak už to bývá (a je to dobrý a užitečný zvyk) s příchodem nového roku se v nás probouzí odhodlání začít svůj všední život trochu nově. Alespoň v nějaké maličkosti docílit změnu k lepšímu. Ti smělejší si dávají i cíle odvážnější. Tak, jako je počátek roku jakoby čistým, nepopsaným listem papíru, který si říká o to, aby byl popsán hezky, čistě a bez chyb, tak i my si dáváme novoroční předsevzetí odstranit některé své nedostatky či zlovyky. Témata a okruhy takových předsevzetí bývají roztodivná a pestrá, jako lidské společenství samo.

Chtěl bych se nyní zaměřit na téma, které pro svůj původ v příkázání desatera (Ex 20,7) má být nám křesťanům obzvláště blízké, o závažnosti ani nemluvě.

Nebudu vás dlouho napínat a vrhnu se na problém s neomaleností, nám pyšným lidem, vlastní: ... „ježišmarjá co jsem to chtěl vlastně napsat?“... „...„bóžebožebože, já jsem trdlo, já jsem to zapomnělo“... „...„šmarjájózef, tak si už vzpomeň“... „...„panebože, tobě to trvá“... „...„šmarjápano, tohle tam přece nemůžu napsat“... „...„chraň pámbu, to by tě lidi sežrali“... „...„kristepane ty seš ale střevo“... A na doplnění si dejme ještě „krucifix“ či „sakrapráce“, jako vzorek hojně užívaných výrazů. „...„Kristovanoho, tak to už by snad stačilo!“... .

Že se vám nelíbí, co jsem teď napsal? Ani mně ne. Napsáno a čteno, vypadá to dost hrozně. A přece, od samého rána „zamořujeme ovzduší“ těmito výrazy ruku v ruce křesťan–nekřesťan, mladí–staří, učení i prostí. Trefená husa teď kejhne, resp. řekne, že přeháním. Ostatní si možná uvědomí, že skutečně všude ve svém okolí a v každý čas zaznívá záplava takovýchto výrazů – neuctivých a zbytečných. Ať už na ulici, ve škole, v obchodě nebo v autobuse, v zaměstnání, na úřadech a samozřejmě pozadu nemůže zůstat ani film, televize (snad by si i scénáristé a herci připadali v dnešní době poněkud hloupě, kdyby věrně nenapodobovali realitu dnešní mlvy) . Takto mluví, což mě velice zaráží, také učitelé, vychovatelé, ale i moderátoři v televizi i v rozhlasu i většina jejich hostů, populárních osobností našeho národa. Ani dětskému večerníčku se tento nešvar nevyhne. I když Spejblovo: „šmankot Hurvajs, tys to vyved“, vypadá docela nevinně, šmankot je zkomolenina až nápadně připomínající

německý výraz „mein Gott“ znamenající v češtině „klasické“ - „bóžemůj“.

Nabízí se otázka - proč? Proč takto mluvíme? Proč tomuto nešvaru propadají i ti, kteří se (s prominutím) živí hubou. Co se to stalo s naší krásnou češtinou a kde je úcta k Bohu a jeho nejbližším, kteří provázeli jeho syna při pozemském putování? Čas běží a tato nemoc se úspěšně šíří.

A tak – duše všech milovníků češtiny trpí a pan farář si připadá jako břídil v počtu vyslovených jmen, které by měl křesťan ctít a nepokřtěný alespoň respektovat. Ale kde ten respekt vypěstovat, nemáme-li jej mnohdy ani my křesťané.

Řekne-li mi kolegyně v práci „...„Ježíši já na vás zapomněla“... Můžu jí odpovědět třeba „Ale to jste si mě s někým spletla. Já se jmenuji Petr“.

Nebo můžu zkusit poznámku: „Vy jste lepší než farář. Připadám si tady jako v kostele. Samý Ježíš nebo Maria“.

Zkraje bývají reakce nechápavé, ale po vytrvalém upozorňování na podvědomé vypuštění nevhodných slov z pusy dotyčná osoba většinou zabere, někdy přidá i kousíček slovního pokání.

Máte-li jakžtakž zameteno před vlastním prahem, zkuste to. Můžete prožít zajímavé chvíle, možná i dobrý pocit na duši.

Tohle by šlo. Horší jsou pro mě případy toho druhu, kdy např. vidím nad kočárkem skloněnou osobu, která praví líbezným hlasem: „Ale, ale, bozínku, to je klásnej dlobecek“. A k přihlížející mamince pozvedne své nevinné oči starší dítě s otázkou „Ježíš, mami proč ta paní šišlá?“

Jsou-li všechny zúčastněné osoby, jak už to na vsi bývá, navzájem známými, dost těžko se hledá vhodný způsob, jak zareagovat. Obzvláště nejsme-li přímými účastníky tohoto děje, ale pouze náhodnými kolemjdoucími svědky. A tak nám většinou zbude pouze důvěra v nekonečnou Boží trpělivost a milosrdenství a pomalu a nenápadně si na tento stav zvykáme a zvykáme až jednou.....„bóžemilej, to je zas hnusný počasí“.... „Ježišmarjá, co jsem to zas řek“.... A čert si spokojeně promne ruce a napíše si další čárku.

A tak, úspěšní i neúspěšní vzdorovatelé tomuto zlovyku, zkuste si v novém roce více přistříhnout jazyk a nabrousit uši, abychom nemuseli s rozčarováním sledovat svůj nepěkný obraz v našich dětech....

Přece jen si myslím, že bude pro nás všechny lépe Mojžíšovy desky oprášit a nikoli novelizovat.

(PeM)

ZAPOMENUTÉ SVĚTLO

Na Hod Boží nám ČT1 připravila výborný film o knězi ve farnosti bez věřících, kde stát chtěl zrušit už třetí kostel, když v předešlém zavedl ustájení prasat. Činnost faráře připomínala boj Dona Quiota s větrnými mlýny. Boj nepochopitelný a zdánlivě zbytečný. Kněz se nakonec soustředil na jedinou ovečku, která jeho dobrotu neodmítla - vlastně nebyla schopna, protože byla v těžkém stadiu nemoci, před smrtí. Byla to matka od rodiny, jejíž největší starostí bylo zůstat nablízku svým dětem. Kněz ji proto vozil do nemocnice na častá vyšetření svým autem. Nevíme, zda zemřela smířena s Bohem, víme však, že pochopila dobrotu kněze nejen ona, ale i její žárlivý manžel. Poznali to i ostatní lidé ve vsi, takže když úřady onomu knězi brali „souhlas“, mohl onen kněz říci smutným sousedům: „Já vás neopustím a zůstanu s vámi.“ Tak zvítězila křesťanská láska a obětavost nad spojencem ďábla - lidskou lhostejností.

Jak strašným marazmem se musel onen kněz probíjet. Nejen ze strany vládnoucí moci, lhostejnosti okolí, ale i ze strany nadřízeného spolubratra kněze.

Člověku se vkrádá do hlavy otázka, zda toto všechno nebyla spisovatelská nadsázka. Devět let po pádu režimu si člověk není jist, jestli to všechno vůbec bylo možné. Jenže hned se nám derou do hlavy důkazy. Ano, bylo to tak. Historie nelže. To jen my rychle zapomínáme. Člověk nerad vzpomíná na věci špatné. To co bylo dobré však si připomíná velice rád, je to přirozené. Činí jej to méně mrzutým, ukřivděným.

Neměli bychom zapomenout. Měli bychom občas připomínat svým dětem, co dokázala „vláda rychlého vypořádání se“ udělat se zpátečníky a nemarxistickým učením. Vždyť celý příběh - snad kromě oné části s nemocnou ovečkou, která byla asi dokresbou příběhu od spisovatele Jakuba Demla (†1961) - se odehrává v našem okolí. Dost možná, že i v jiných krajích lidé řeknou, že se příběh odehrál u nich. Mocní se totiž chovali všude stejně.

Můj kolega pracoval u pozemních staveb v Pardubicích s Páterem Císařem, který byl po válce farářem v Rokytnici a pokoušel se obnovit střechu kostela v Neratově, který zcela nesmyslně vypálili sovětský vojáci v r. 1945. Však mu hodně pomáhal jeden člověk z Orlice, který mi o tom nejednou vyprávěl. Páter Císař byl za svou stavební aktivitu zavřený. Z kostelů v pohraničí se stávala skladiště, nebo se nechávaly prázdné a kněz pak před devastací kostel účinně chránit nesměl. Kdo byl s námi ve Zlatých horách, ten nám dá za pravdu. Také příběh hraběte Kinského je pravdivý. Když ho režim totiž vyhnal z rychnovského zámku, odmítl Kinský odejít ze země. Zůstal však bez místa, kde by žil, dokonce i bez sebemenšího důchodu, úplný žebrák. Takto jej přijal rychnovský farář na faru, kde nakonec hrabě i zemřel.

Režim se lidem mstil i po jejich smrti. Jako člen Sedláčkovy historické společnosti jsem byl na zámku v Koldíně představen majiteli, který mi vyprávěl, jak jeho otce i s rodinou vyhnali do rozpadlého domu v sousední Seči. Když otec zemřel, vesničané chtěli, aby byl pochován v Koldíně. Rodina však měla do Koldína zakázaný vstup. Vesničané prosili komunisty o výjimku, marně. Sousedé přišli v noci, zámeckého pána odvezli a pochovali tajně sami, aby nikdo nevěděl. Takový byl tento režim.

My jsme povinni tuto pravdu znát a předávat dalším generacím, ačkoli je nepříjemná. Lidem totiž vzal režim živnost, pole, střechu nad hlavou, ale vlastní děti dnes říkají, jak se měli za tohoto režimu dobře.

Největší marasmus však režim vytvořil morálce. Vzpomínám si, jak plný býval kostel v dětství při třech nedělních mších. Neteskním po těch, co chodili do kostela jen proto, že to bylo v módě. Věřím však, že alespoň většina v Boha věřila a Boží přikázání se snažila plnit. O co méně v kostele, o to víc lidí sedí dnes po hospodách. Vzít něco z továrny, to přece není nic špatného. Důsledek? Co nezničil režim sám, to dnes rozkrádají lidé bez morálky. Paradoxně tak i ty kostely jsou snad na tom dnes hůř než tehdy.

Film nese název Zapomenuté světlo. Toto světlo hledejme každý sám v sobě. Jako já nerozsvítím před mší svatou svíčky, nemám-li rozsvícený rozžihák, tak ani v životě nejsem

K NOVÉMU ROKU

Eduard Mörike

Tak potají zcela,
jak anděl to dělá,
když nám jeho kroky,
procházejí zem,
tak přišlo to ráno.
Buď zbožným přáno,
buď vítáno, zváno,
svatě přijímáno!
Dej radost nám všem!

Kéž počne to ráno
Pánem, jehož „ano“
sluncím i měsícům
dává nebem jít.
Je Otcem, jenž radí,
obrací a chrání!
Pán, do jehož dlaní
zrod i umírání
chceme položit!

schopen rozsvítit zapomenuté světlo ve svém okolí, když ono světlo nehoří nejprve ve mně. Hoří-li však ono světlo dobroty a lásky ve mně, ode mně může rozhořet i v příteli, sousedu, kolegovi. A rozhořet se může jedno o druhé ve většině společnosti.

Neváhejme tedy!

(JM)

VZDĚLÁVÁNÍ

ŘÁDY A KONGREGACE V ČESKÉ REPUBLICE (1. ČÁST)

S rozvojem demokracie a svobody v ČR po roce 1989 nastal svobodný život i pro církev a započala obnova a rozvoj násilím zrušených historických i novodobých řeholí a kongregací a to ženských, hlavně však mužských. Přišly k nám i sekulární instituty zasvěceného života. V katolickém tisku se setkáváme u jmen kněží velmi často se zkratkami za jménem, které určují příslušnost k řádům a kongregacím. Jsem přesvědčen, že většina z nás věřících tyto zkratky nezná. Proto se vám pokusíme tyto zkratky vysvětlit a přiblížit vám život jednotlivých řádů a kongregací, jejich vývoj a sdělit adresu současného působení u nás v České republice. Současně přineseme otištěný obrázek řeholního hábitu. Veškeré údaje budou čerpány z knihy „Řeholní život v českých zemích“, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelním Vydří v roce 1997.

Pokládáme za důležité přetisknout část úvodního slova z knihy P. Dominika Duky – dominikána.

„Počátky křesťanství v naší vlasti jsou spjaty s životem zasvěceným Bohu podle Ježíšových rad, jak o nich čteme v evangeliu. Svatí Cyril a Metoděj byli mnichy, i první český biskup sv. Vojtěch se stal mnichem nejstaršího řádu na Západě – řádu sv. Benedikta. Mnišství raného středověku formovalo naši kulturu a civilizaci. Mendikanti (žebravé řády) spoluvytvářeli městskou a univerzitní kulturu vrcholného středověku. Život mnišek zjemňoval srdce středověkého člověka, jak o tom svědčí dílo sv. Anežky České – klarisky. Barokní tvář našich měst a vesnic je krásným příkladem a odkazem otců Tovaryšstva Ježíšova, kteří z trosek třicetileté války vyvedli naše země na vrcholnou evropskou úroveň. První vlna národního obrození našla své opěrné body v našich kláštřích augustiniánů, premonstrátů, ... Moderní technická společnost, která neměla dostatek sil k řešení sociálních, zdravotních a školských problémů našla velkorysý pomocník v moderních kongregacích 19. a 20. století, jako jsou boromejky, františkánky, premonstrátky, sestry sv. Kříže, dominikánky, školské sestry, ... Nejnovější doba svým antiklerikalismem vyvolává k životu sekulární instituty zasvěceného života, které působí v duchu anonymního křesťanství...“

(Sekulární institut zasvěceného života – SIZŽ – jejich členy neváží sliby, ale např. jen přísliby a přísahy se snazší rozvazatelností svazků, nemusí žít společným řádovým životem, ale v rodinách, nebo malých komunitách v bytech nebo neobsazených fách. Nenosi hábit, užívají světský oděv).

V dnešním čísle přinášíme **seznam vysvětlujících zkratk řádů kongregací:**

CCG	(Congregatio Fratrum Consolatorum de Gethsemani) těšitelé
CFSSS	(Congregatio Fratrum Sanctissimi Sacramenti) petrini
CMF	(Congregatio Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis B.M.V.) klaretini
CMSSpS	(Congregatio Missionalis Servarum Spiritus Sancti) misijní sestry
CRV	(Ordo Canonorum Regularium S. Augustini, Congregatio Vindesemensis - Victorina) augustiniáni kanovníci
CSJ	(Congregatio S. Joseph) sestry sv. Josefa
CSsR	(Congregatio Sanctissimi Redemptoris) redemptoristé
DKL	(Dcery křesťanské lásky) vincentky
DNS	(Dcery Nejsvětějšího Spasitele) spasitelky
FDC	(Filiae Divinae Caritatis) dcery Božské lásky
FMA	(Figlie di Maria Ausiliatrice) salesiánky
FSP	(Filiae S. Pauli) paulínky
IBMV	(Institutum Beatae Mariae Virginis) anglické panny
MC	(Missionaries of Charity) sestry Matky Terezy
MIC	(Congregatio Clericorum Marianorum sub titulo Immaculatae Conceptionis B.M.V.) mariáni
MS	(Missionarii Dominae Nostrae a La Salette) saletini
OCarm.	(Ordo Fratrum B.M.V. de Monte Carmelo) karmelitáni, karmelitky

OCist.	(Ordo Cisterciensis) cisterciáci, cisterciačky
OCD	(Ordo Fratrum Discalceatorum B. M. V de Monte Carmelo) bosí karmelitáni, bosé karmelitky
OCr.	(Ordo Militaris Crucigerorum cum stella rubea) křížovníci
OFM	(Ordo Fratrum Minorum) františkáni
OFMCap.	(Ordo Fratrum Minorum Capuccinorum) kapucíni
OFMConv.	(Ordo Fratrum Minorum Conventualium) minorité
OH	(Ordo Hospitalarius S. Ioannis de Deo) milosrdní bratři
OM	(Ordo Minimorum) pauláni
OMI	(Congregatio Missionariorum Oblatorum B.M.V. Immaculatae) obláti
OP	(Ordo Fratrum Praedicatorum) dominikáni, dominikánky
OPraem.	(Ordo Praemonstratensis) premonstráti
OSA	(Ordo Fratrum S. Augustini) augustiniáni
OSB	(Ordo S. Benedicti) benediktini
OSC	(Ordo S. Clarae) klarisky
OSCCap.	(Ordo S. Clarae Capucinae) klarisky-kapucínky
OSE	(Ordo S. Elisabeth) alžbětinky
OSF	(Ordo S. Francisci) františkánky školské
OSFGr.	(Congregatio sororum grisearum Ordinis S. Francisci) šedé sestry
OSM	(Ordo Servorum Mariae) servité
OSU	(Ordo S. Ursulae) voršilky
OT	(Ordo Fratrum Domus Hospitalis S. Mariae Teutonicorum in Jerusalem) němečtí rytíři
OVM	(Ordo de Visitazione B.M.V.) vizitantky
SCB	(Sorores Caroli Boromei) boromejky
SDB	(Societas S. Francisci Salesii) salesiáni
SDS	(Societas Divini Salvatoris) salvatoriáni
SI	(Societas Iesu) jezuité
SMOM	(Sovrano militare ordine di Malta) maltézští rytíři
SSJ	(Societas sororum Jesu) Společnost sester Ježíšových

(Zpracoval js)

PRO DĚTI**AHOJ DĚTI!**

Poprvé za vámi přicházím v novém kalendářním roce 1998. Vánoce jsou už za námi a já doufám, že jste je pěkně prožily a udělaly tak Ježíškovi radost.

Dnes vás čeká tento úkol: pokuste se pečlivě vystříhnout jednotlivé kousky obrázku z konce následující stránky a správně je poskládat. Až se vám to podaří, dobře si obrázek prohlédněte. Nalepte jednotlivé dílky na papír a celý obrázek si pak vystavte na nějaké viditelné místo. Chce vám připomenout, že tento rok je zasvěcený Duchu Svatému. Měli bychom se k němu více obracet. A tak stejně jako se modlíte k Pánu Ježíši a Panně Marii, zkuste své prosby a modlitby věnovat i Duchu Svatému.

(Otazníček)

Pro starší:

Nejdříve správné řešení z posledního čísla Přílohy Poutníka:

Lukáš a Matouš, Davidova, 28, Betléma, sčítání, Judea, chlév, Páně, Kašpar, Melichar a Baltazar, zlato, kadidlo a myrhu, Herodes, Egypta.

PŘEDSEVZETÍ!

Ticho. Šero. V slabě osvětleném kostele klečí mladá dívka před oltářem. Její srdce je naplněno pokojem a ona prožívá velice intenzivně sílu Boží milosti a lásky v odpuštění, které se jí dostalo před malou chvílí ve svátosti smíření. Zanedlouho začne v mysli přemítat o předsevzetí. Po tváři přeběhne slabý úsměv. Vyvolala ho vzpomínka na loňskou přednášku patera Holoty o svátosti smíření. Na téma předsevzetí tenkrát velice trefně a humorně poznamenal: „Když střílíte na hejno kačen, netrefíte žádnou. Ale když se vyberete jen jednu, přesně zamíříte, máte větší šanci, že trefíte! A s našimi chybami je to přesně tak!“.

Myšlenky se pomalu vracejí zpět ke konkrétnímu předsevzetí. Ticho kostela ruší pouze drobné kapky deště ťukající na okna.

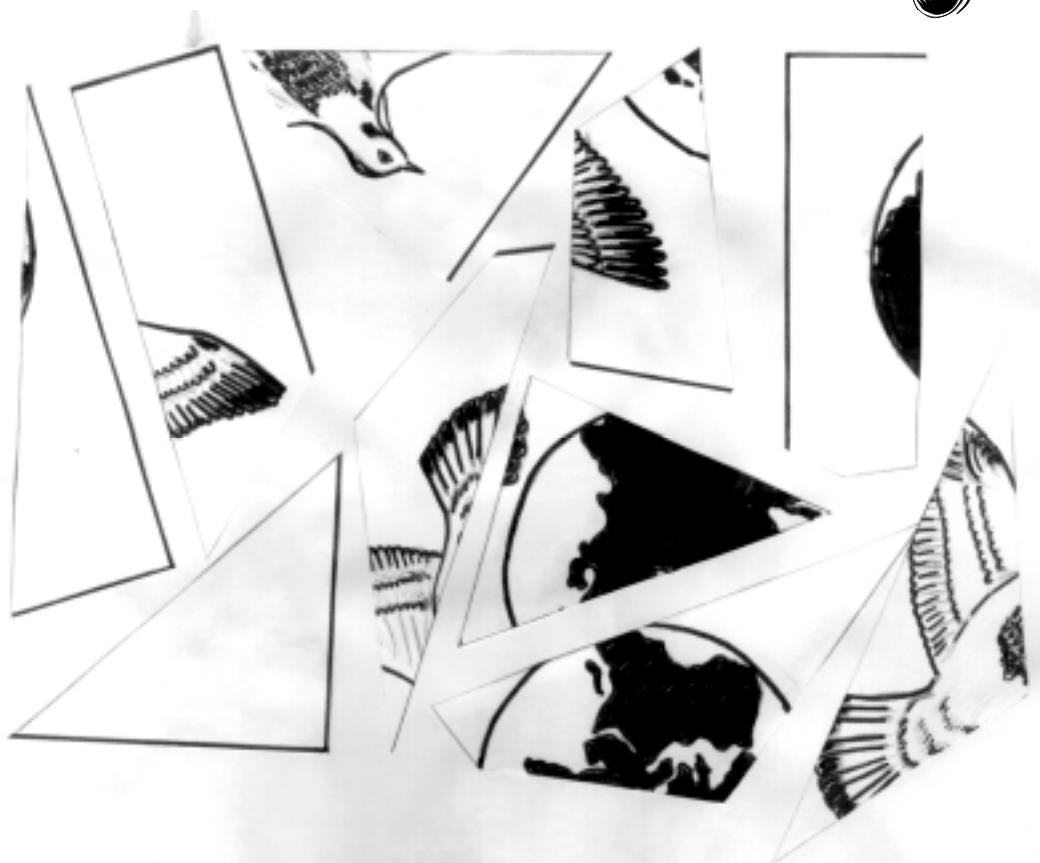
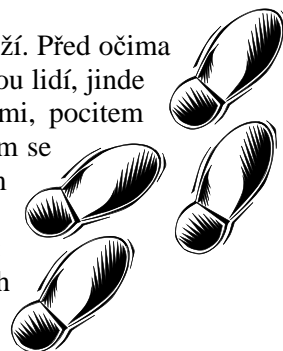
A co my? Teď, na počátku roku, je to pouze několik dní od chvíle, kdy jsme uvítali Nový rok a přáli si vše dobré. Plánovali a promýšleli, co se pokusíme vylepšit. Zkusme se zamyslet a vybrat si jednu naši chybu, jednu z těch „kačen“, která nás trápí a celý rok na ni miřme a nespouštějme ji ani na okamžik z mušky, abychom si na konci roku mohli říct, že jsme tu jednu trefili. Určitě to nebude lehké, ale věrme, že na to nejsme sami. Důvěrujme Pánu. Vždyť přece v jednom ze žalmů zpíváme: „Bůh je můj otec, má mě rád, chce moje dobro, nemusím se bát.“

Co ještě zbývá dodat? Snad jeden krátký příběh. Není důležité kdo a kdy ho napsal, ale důležitá je jeho pravdivost.

STOPY

Jedné noci jsem měl zvláštní sen. Šel jsem s Bohem, svým Pánem, po písčitém pobřeží. Před očima mi probíhal film mého života. Byl doprovázen šlépějemi v písku. Někde byly stopy dvou lidí, jinde pouze jedny. To mě udivilo. V tom období života, když jsem nejvíce trpěl starostmi, pocitem selhání nebo strachem - vždy se objevovaly stopy jen jednoho páru nohou. Obrátil jsem se vyčítavě na Boha s otázkou: „Pane, Ty jsi mi slíbil, že vždy půjdeš se mnou. Já mám jen důvěřovat. Ale teď vidím, že v době mých nejtěžších zkoušek jsem šel sám. Proč jsi tehdy nebyl se mnou, když jsem Tě nejvíce potřeboval?“ Na to mi Bůh odpověděl: „Právě tam, kde vidíš v písku jen jedny jediné šlépěje, tam jsem tě nesl na svých ramenou.“

(já)

PRO VOLNÝ ČAS

OPĚT KONÍČEK A ZÁHADNÝ NÁPIS...

Jak se ti podařilo luštit koníčka? Ne? Tedy tady máš vyluštění:

Zákoník pokoušel Krista: „Mistře, které přikázání v zákoně je největší?“ Ježíš mu řekl: „Miluj Pána Boha svého, z celého srdce svého, z celé duše své a z celé mysli své. To je největší a první přikázání. Druhé pak je mu podobné: miluj bližního svého jako sám sebe!“

A co ten záhadný nápis? Jestli jsi na to dosud nepřišel, tak si vezmi Poutníka znovu do rukou, otevři jej na stránce se záhadným nápisem a čti, ne však přímo proti očím, jak jsi zvyklý číst, ale dívej se na nápis zešikma. Máš-li Poutníka na stole, sedni se ke stolu tak nízko, abys měl oči ve výši stolu. Takto při pohledu na nápis náhle uvidíš písmenka zcela jasně. Ovšem pozor! Nápis pokračuje ještě z boku! A vyluštění?

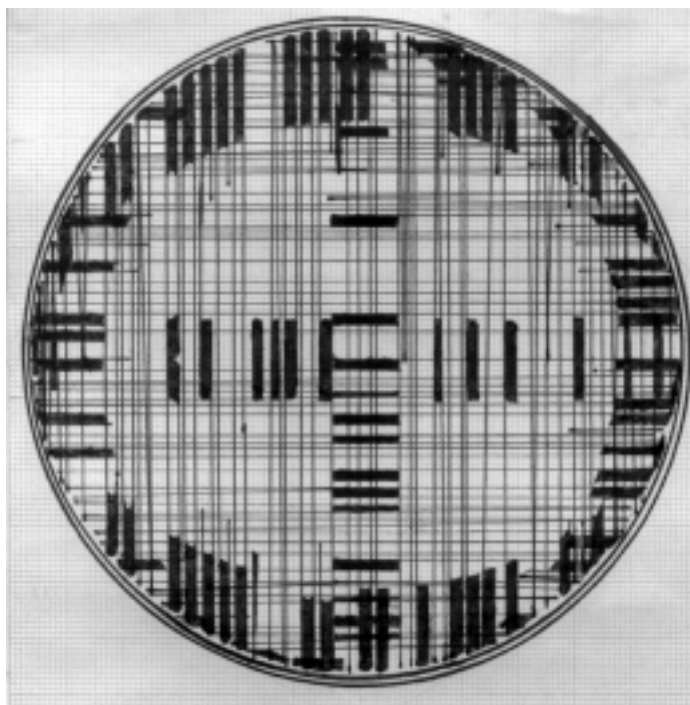
„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!“

Aby se vám koníček lépe luštil, je tentokrát jeho tajenka veršovaná.

TIČ	JE	ŠICH	V CHRÁ	SVÉ	MĚ.	AU	SVĚ	SPIŠ	CET
NA	MĚ,	MA	RÁ	VIN.	TÍ	U	TŘI	TOR	ZA
SVO	KY	OD	SI	VY	ŽIŠ	J.	ČE	LET	KÝ
TÉ	MI	NA	JE	KO	ZAS	ON	LIČ	TRA	DI
TI	LO	SE	ZVED	ME	M.	KU	RO	KRÁT	U
PO	NE	NA	BÁT	NA	ROZ	NE	ŽÍ	MA	TĚ
TĚ	CHOU	TVÉ	TÉ	TĚ	JE	LA	KO	PLY	ZA
PŘE	RA	SEN.	SVŮJ	RO	VI	KVE	MÁ	DEN,	DO
NKÝ	KLÍN,	SVA	PŘI	SPI	TI	NOM	BĚ	TE	NE,

A záhadný nápis? Zkuste číst! Abyste to neměli tak jednoduché, je trochu složitější!

(JM)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

3. neděle v liturgickém mezidobí
25. ledna 1998
5. týden / 98

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

26. ledna -	pondělí	sv. Timoteje a Tita, biskupů 18.00 Dolní Čermná - za Josefa a Marii Holečkovy
27. ledna -	úterý	sv. Anděly Merici, panny
28. ledna -	středa	sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve 18.00 Dolní Čermná - za Vendelína Nastoupila a manželku
29. ledna -	čtvrtek	3. týdne liturg. mezidobí 6.45 Dolní Čermná - na úmysl dárce
30. ledna -	pátek	3. týdne liturg. mezidobí 18.00 Dolní Čermná - za Otýlii Marešovou, manžela a rodiče
31. ledna -	sobota	sv. Jana Bosco, kněze 6.45 Dolní Čermná - za farníky 17.00 Petrovice - za Františka Mikulu

1. ÚNORA - NEDĚLE - 4. V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ

Dolní Čermná -	7.30 h.	- za Annu a Petra Mikulovy, dvě dcery a syna
Verměřovice -	9.00 h.	- za Karla Moravce, manželku a rodiče z obojí strany
Dolní Čermná -	10.30 h.	- za Antonína Faltuse

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

ve farním kostele se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté a v neděli ráno od 6.30 - do 7.25 h.

Duchovní správce srdečně zve na akce ve farnosti:

- <u>nácvik zpěvu na dětské bohoslužby:</u>	v pondělí 26.1. v 16.45 h. na faře v Dolní Čermné
- <u>na mši sv. pro mládež:</u>	v pátek 30.1. v 18.00 h. ve farním kostele v Dolní Čermné
- <u>na setkání mladých:</u>	v pátek 30.1. po večerní mši sv. na faře v Dolní Čermné

Informace:

Poutní slavnosti v naší farnosti budou letos v těchto termínech (vždy neděle):

Dolní Čermná (sv. Jiří)	26. dubna - bohoslužby	v 7.30 h. a v 10.00 h.
Petrovice (2. neděle v květnu)	10. května	v 10.00 h.
Jakubovice (sv. Antonín)	14. června	v 10.00 h.
Verměřovice (sv. Jan Křtitel)	28. června	v 10.00 h.
Mariánská Hora (Narození P.M.)	13. září	v 7.30 h. , 10.00 h. a 16.00 h.

Prosím informujte o těchto datech všechny své příbuzné, přátele a známé.

Děkuji. P.Seidl

POUTNÍK, LEDEN 1998

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná,

Uzávěrka příštího čísla je 7. února 1998, Poutník vyjde 22. února 1998

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59